

PATHFINDER

■ PŘÍLOHA ČASOPISU ADVENT

■ ŘÍJEN 2014

■ č. 10

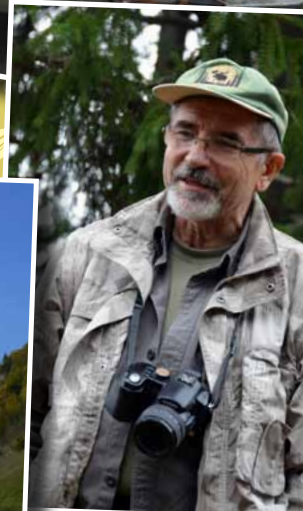

Múzička

OLD PATHFINDER NA ČK

VÝROČNÍ SETKÁNÍ OLD PATHFINDERŮ

Když se řekne „Čerňák“, u mnoha pathfinderů to vyvolá skoro „bájnou“ úctu a touhu někdy ho navštívit. (Mimochodem jde o dnes již mezi adventistickými trampy a táborníky legendární vrchol v pohoří Velké Fatry na Slovensku.) A to se pro nás – Old Pathfindery – začátkem tohoto podzimu mělo stát realitou. Naše letošní výroční setkání se totiž má konat na Čerňáku!

Konečně je to tu! Jdu do toho, ať to stojí, co stojí. Spolu s ostatními „Oldíky“ vyrazím poznat ono památné místo mnoha táborů, potlachů a tajných mládežnických setkání z dob totality. 10. října 2014 se sjíždíme v „základním táboře“ v Liptovské Revúci, což je příjemný malý penzion rezervovaný jen pro nás, a zastopení ve výpravě je doslova mezinárodní. Setkáváme se tu se starými známými jak z Čech a Moravy, tak i ze Slovenska.

Po společné večeři vzpomínáme při písničkách a fotografiích z minulého století i současnosti na to, co zde starí pamětníci kdysi prožívali, a těšíme se, že něco z toho brzy zažijeme i na vlastní kůži.

Druhý den ráno menší skupina Oldíků odvážlivců vyrazí na cestu k vrcholu po svých, zatímco my ostatní svěřujeme své staré kosti vysloužilé vojenské technice minulého století, která nás část cesty popoveze pod vrchol tajemně zahalený do oloveně šedého mraku. Gazík, který se zdá být držen pohromadě silou vůle svého majitele, podává neuvěřitelný výkon. Úzká, kamenitá stezka s děsivě hlubokými výmoly se místy šplhá snad do 45° svahu. Redukovaná jednička má s námi a batohy na korbě co dělat, aby udržela džíp v pohybu. Hladina adrenalinu v našem krevním oběhu stoupá s každým dalším metrem cesty. Počasí dole krásně slunečné se tady, pod vrcholem, balí do mlhy a silný, studený vítr proniká každou skulinkou v našem oděvu až na zimou zježenou kůži. Čerňák nám své tajemství nechce odhalit jen tak...

S kapucemi zataženými jen na výhled vyrazíme pod vedením Jerryho do „Starého Brkačova kempu“. Právě toto místo – bývalé tábořiště – je spojeno s památnou historií adventistické mládeže na Čerňáku. Nachází se v závětrí skalnatého vrcholu, a tak nám tady počasí začíná ukazovat i trochu příjemnější tvář. Kocháme se krásnými výhledy do širokého okolí a nasáváme vůni drsné divočiny slovenské přírodní rezervace...

Do kempu nevede žádná cesta. Naše tajné tábořiště je obklopeno neprůhledným lesem a chráněno prudkým svahem odrazujícím každého od sestupu

ze značené turistické stezky. A ten, kdo místo dobře nezná, může zcela marně bloudit v jeho těsné blízkosti. Jerry nás však vede s jistotou horského vůdce znalého zdejšího terénu... Konečně jsme všichni na místě a můžeme si užívat tábornický „veget“.

Rozlehlá louka s vydatným pramenem pitné vody se rozprostírá těsně nad kolmým svahem, z jehož hrany je nádherný výhled do Lubochňanské doliny, a nad tábořištěm se jako větrná hráz tyčí rozlehlý, skalnatý vrchol. Prožíváme zde příjemné chvíle u Božího slova a pak večer u táboráku pohodu s kytarou, písničkami a přáteli. Z vyprávění Jesseho, Pindi a Jerryho se dozvídáme o zdejším záhadném tvorů – Brkačovi, kterého sice zatím nikdo nespatriil, ale mnoho lidí ho prý zde nejednou, a to ve své těsné blízkosti, slyšelo na vlastní uši. A již dlouhá léta je mezi trampy a táborníky v tomto kempu veden spor, zda je Brkač rodu mužského anebo ženského...

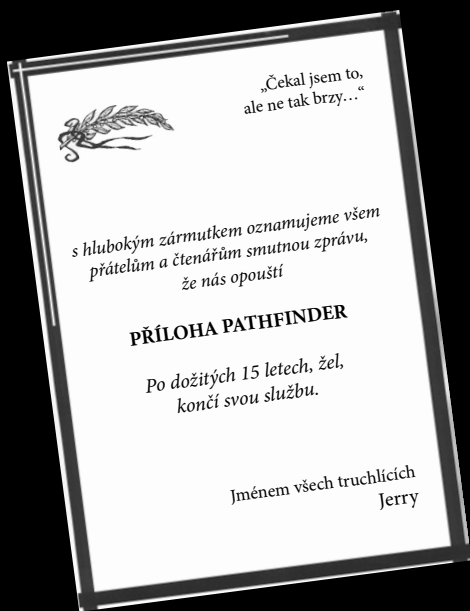
Šest z nás se i přes domorodci v dědině avizované nebezpečí napadení medvědem rozhodne na „Starém kempu“ přenocovat a pokusit se ráno zdolat vrchol Čerňáku. A tak tu v noci stojí stan, ze kterého se ozývá duet Jerryho a Pindova chrápání. Kousek vedle, mezi dvěma stromy, na hamace ve spacáku visí Dawy a o pár metrů dál se dva odvážlivci Pupík a Jožka uložili k spánku přímo na zem pod široké větve mohutných smrků. Noc je jasná a plná podzimních vůní a zvuků. A co můžeme s jistotou dnes potvrdit – v noci se ozval i záhadný „Brkač“!

Už k večeru se počasí podstatně zlepšilo a ráno jsme se probudili do krásného, slunečného dne, ve kterém se nám „posvátný“ Čerňák zjevil v plné kráse. A když jsme u snídaně zmínili záhadné noční krákoravé zvuky, opět se rozhořela vášnivá diskuze o tom, kdo nebo co je ten tajemný Brkač.

Slunce stoupající nad obzor, které osvětlilo Čierny Kameň, nás však zastavilo v debatě, neboť nám připomnělo, že je před námi ještě jeden cíl – výstup na vrchol. A tak co nejrychleji snídáme, balíme a vyrazíme na jeden z vrcholů masivu Čierného Kameňe zvaný „Letadlo“. V 9:00 je vrchol dobyt a krásné pohledy všemi směry – na Velkou Fatru a dokonce i na Nízké Tatry – byly pro nás, Old Pathfindery tou největší odměnou. Kdo ví, zda se sem ještě někdy v životě dostaneme. Stálo to za to...

Vzpomínky sepsali

Penquin a Pupík

Milí čtenáři Přílohy PATHFINDER v časopise Advent,

s politováním jsme v redakci Přílohy přijali zprávu od vedení Klubu Pathfinder, že naše Příloha Pathfinder, která vás celých 15 let informovala o dění v KP, má z důvodu finančních úspor v dosavadním rozsahu a barevném provedení k **31. 12. 2014 skončit**. Je pravda, že by se i nadále v jakémsi omezeném rozsahu uveřejňovaly články a černobílé fotografie, ale o svou originalitu a rozsah by Příloha tímto zásahem zcela přišla.

Dalším argumentem pro zrušení je také názor, že i čtenářů, kteří by stáli o pokračování Přílohy v dosavadním rozsahu a stylu, je jen velmi málo. Máme za to, že tomu tak ve skutečnosti není.

Proto se my, pathfindeři, kteří jsme tuto Přílohu vždy chápali jako „výkladní skříň“ naší organizace KP seznamující členy naší církve s naší činností, obracíme na vás, čtenáře, s prosbou o podpůrnou písemnou reakci. Vy, kdo máte za to, že vám v časopise Advent bude barevná „Příloha Pathfinder“ chybět, prosíme, obratem napište (na e-mailovou nebo poštovní adresu redakce Přílohy jerry.slosarek@gmail.com nebo **J. Šlosárek, Krátká 919, 760 01 Zlín**) svou podporu k jejímu zachování.

Předem vám děkujeme za vaši reakci, kterou pak předáme vedení KP.

Za příznivce zachování Přílohy Pathfinder

Jerry

ČESKÁ MÚZIČKA 2014

Podzim je úchvatný čas plný krásných barev a pro mnohé je to období inspirace. Stejně tomu tak bylo i na letošní Múzičce, na které jsme společně mohli zhlédnout veselé, originální a mnohdy i inspirativní příspěvky. Téma Múzičky „Made by God“ neboli „Vytvořeno Bohem“ umožňovalo dětem díky svému rozsahu projevit jejich kreativitu.

Boží poselství nám zprostředkovával Karel Bušta.

S velkou radostí jsme v Selesiánském divadle přivítali i odbornou porotu ze Základní hudební školy církve husitské v Praze, doplněnou o laický, ale přesto zkušený pohled Pupíka.

Vůbec první vystoupení, které jsme mohli spatřit, překvapivě patřilo moderátorům, kteří si pro nás připravili písničku speciálně složenou pro tuto „Múzičku“. Mimochodem, tato píseň měla tak velký úspěch, že ačkoliv byla složena jen pro úvod, tak nám ji Darja s Adamem museli zazpívat ještě na závěr.

Poté již následoval dopolední program, který byl plný hudebních příspěvků a recitací.

Odpoledne pak bylo více dramatické, a to hlavně díky divadelním představením a tanečním vystoupením. Viděli jsme bříšní tance, židovské tance, ale také jsme měli příležitost seznámit se s bojovým uměním Kata.

Již tak příjemný, slunečný sobotní den byl zakončen večerním programem – dětským muzikálem „Prastarý příběh lásky“, který byl zinscenován jedním z našich odborných porotců.

Múzička 2014 se vydařila a věříme, že se za rok všichni znovu setkáme a zcela jistě se k nám přidají mnozí další.

Jana

BRNĚNSKÁ DĚTSKÁ BOHOSLUŽBA

V sobotu 1. 11. 2014 jsme se sešli k pobožnosti pro děti z brněnského okrsku. Jsme rádi, že tato pobožnost mohla navázat na tradici, kterou v roce 2007 založil Milan Kašík. Od té doby se uskutečnilo již 13 takovýchto setkání.

Jsme rádi že i tentokrát jsme spolu se 60 dětmi mohli hledat odpověď na otázku „Jaký je Bůh“. Odpověď jsme hledali v 6 skupinkách a následně pak v zamyšlení s Jerryem – J. Šlosárkem.

Po celou dobu zde panovala nadšená atmosféra a děti mohly navazovat nová přátelství.

Jsme vděční sboru Brno-Lesná za pochopení a uvolnění prostor, ve kterých se pravidelně scházíme k těmto pobožnostem.

Za organizační tým *Leoš Michálek*

JACHTAŘSKÝ SPECIÁL 2014

14. – 20. 9. 2014 vyplulo na lodích Sun Odyssey a Oceanis 411 devatenáct statečných Pathfinderů. Roman a Tomáš Kašparovi z Brna – kapitáni, Lukáš a Edita Jurečkovi – Ostrava (KP MSS), Marti a Dagmar Buroňovi – Vojkovice, Rostislav a Petra Hudziecovi – Bystřice nad Olší, Pavla a Jiří Gildeinovi – Olomouc, Miroslav Jeslík – Olomouc, Zbyněk Navrátil – Tišnov, Hanka a Anna Jelínkovy – Žďár nad Sázavou, Eva Řádková – Praha (Žďár nad Sázavou), Jan Majer ml. – Třebíč, Radek Kantor – Opava, Monika Medková – Bruntál, Jiří Buroň – Vojkovice. Jejich cílem bylo absolvovat tzv. Jachtařský vůdcovský speciál.

„Jsou tři druhy lidí: živí, mrtví a ti, co jsou na moři.“ Tak tímhle latinským příslovím se nás kapitáni Roman a Tomáš snažili motivovat a nadchnout pro mořeplavbu. Moc práce jim to nedalo, těšili jsme se všichni, i když jsme se báli žraloků, hloubky a mořské i ponorkové nemoci. Nic z toho nás nezdolalo, všech-nou jsme kolektivně překonali.

Útržky z lodního deníku vám aspoň trochu přiblíží atmosféru a naše zážitky:

No a pak už jsme vypluli a bylo to senzační. Moře, vlny, vítr, žádný žralok, jen slunce a teplo. Občasné adrenalin kolem lan a plachet se však nedal srovnat s adrenalinem, který zažívaly v podpalubí kuchařky Eva a Anička. Sporák se kýval podle stavu vln, aby udržoval vodorovnou polohu, česnečka hrozila vylištěm a kuchařky se bály opaření. Podle situace se buď smály, nebo ječely. Nakonec se jim udělalo „little šoufl“, přerušily vaření, nechaly nás hladý a šly se opalovat na palubu.

V podpalubí je místa tak pro tři šneky, ale nás je tady devět.

Je 6 hodin ráno a naší dvojici končí poslední noční hlídka. Hlídka měla být bezpečnostní, ale byla hlavně poetická – měsíc, hvězdy, klidné moře, klidný vítr a Boží přítomnost. Pod námi je hloubka 113 m, vpravo v dále svítí italské ostrovy, vlevo maják na Palagruži a za námi Tomášova loď. Přehodili jsme kosatku a kocháme se červánky. Dočkali jsme se východu slunce, který byl krásný – jak jinak – a pak jsme dostali ještě jeden dar navíc, a sice delfíny. Dě-kujeme.

U Komiše jsme zakotvili na bójce, zaplatili „parkovné“, odevzdali odpadky a přesunuli se na sousední loď na společnou bohoslužbu, kterou nám zpestřila trubka z úplné cizí lodi. Pak se nás mokrá Lukáš Jureček (nestrefil se při nastupování do člunu) snažil odvézt člunem na pizzu, ale nemohl se strefit na břeh.

Džordž měl ráno optimistickou jitrenku o skoro ztroskotání lodi s učedníky. Moc nás to povzbudilo.

Na člunech jsme se propádlivali krásnou modrou jeskyní na ostrově Biševo. Voda v ní byla opravdu modrá díky pronikajícímu slunečnímu světlu zvenčí. Připadali jsme si jak v Letopisech Narnie.

Odvážlivci, kteří jsou buď mladí, nebo mají v pořádku krční páteř, se nechali tahat na laně z lodí. Někteří se málem utopili. Pod vedením policie ČR se pokusili o akvabelové vystoupení. Dalo se na to koukat. My diváci jsme jim odpustili i to, že si pletli pravou a levou nohu.

Jeňa se sousední posádce přiznal, „že až do dneška jsme chodili na WC s čelovkama, protože jsme ne zjistili, že tam je vypínač“.

Šlehačkou na dortu byla jízda na motorovém člunu, když u kormidla seděla vrchní inspektorka Eva. Divákům kotvicím okolo se mohlo zdát, že náš člun na hladině tančí podle přesně předepsané choreografie, ale ve skutečnosti jsme neudrželi směr vůbec nikam. Abychom zabránili katastrofě, vyhodili jsme nejtěžší břemeno – Radka.

Suma sumárum – naučili jsme se hodně nového. Víme, jak se pracuje s bozákem, umíme spouštět a vytahovat kotvu, víme, k čemu jsou fendry, jak se přivazuje loď u mooringu, co je to rolfo kosatky, otěž i vozík atd. Umíme pumpovat na WC a dokonce si na něm umíme i rozsvítit. A víme, že velké díky si zaslouží nejen oba kapitáni, ale hlavně náš Stvořitel.

Hanka Jelínková

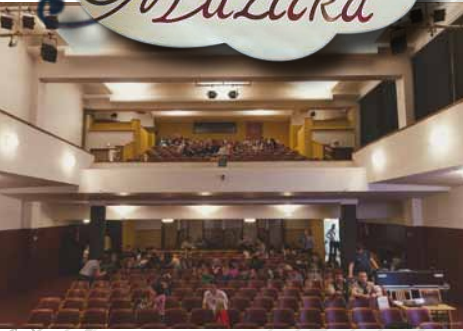

JACHTAŘSKÝ SPECIÁL

ČESKÁ MÚZIČKA

Múzička

Krásný sál čekal na umělce i na diváky...

...moderátoři brzy rozjeli program.

Bylo se na co dívat...

...i co poslouchat.

Všichni do svého vystoupení vložili vše, co v nich bylo.

Při některých vystoupeních stydla krev v žilách...

...jedni měli zastoupení početné...

...jiní byli solitéři.

Zkrátka, celá Múzička byla skvělá!

To konečně konstatovala i „přísná“ porota.